

המנון (הומרי) ללבנה (היא סלנה)

למלילה וגן שנותיה
מתנת יומולדת מיהודה

את הלבנה הפורשת כנף, אותה שרנה המוזות,
מתק דבור לכן, זמר יודעות, בנות זאוס בן קרונוס.
זהר ממנה סובב את הארץ נשקף משמים
מקדקד-חי בן אלמות, תקון אז גדל וצומח
מאותו-זהר מבהיק, מנצנץ אור-ארץ בלי-נגה
מעטרה של זהב, קרני-אור שטות אנה ואנה.

ואחרי שעורה היפה רחצה באוקינוס
ומלבושים בוהקים למרחק עטתה לה סלנה
בת האלים, סיחים זוהרים זקופי-ערך רותמת
חיש בסוסים יפי השער היא נוהגת קדימה.
מעריבה באמצע החדש, כשמתמלאת לה
דרך גדולה, נוצצים ביותר אז קרני הנגדלת
מן השמים. כאות וסימן לאנוש היא נצבת.

פעם אתה על יצוע עליה, הזדוג בנו של קרונוס.
האהובה אז הרתה וילדה נערה, שמה פנדיה
יפי יש לה מיחד במינו בין אלים בני אלמות.

שובי אלה בשלום, צחורות זרועותיה, סלנה,
בך החלותי, שופעת, יפת הצמות, ואשירה
כבוד אנשים, אלים למחצה, שאת מעשימו
מהללים בפיות נחמדים זמרים עבדי-מוזות.